

Pääsiäisen Podcast

Palmusunnuntai

Tommi

Morjens Miika. Terve Tommi. Tuota niin meidän pitäisi vähän jutella tuota niin tästä vähän niinku pääsiäistä.

Miika

No näin oli tarkoitus.

Tommi

Hei nythän ollaan hiljaisella viikolla niin tuota oletko ollut hiljaa tällä viikolla?

Miika

No en mä ihan hiljaa ollut että mun hiljaista viikkoa värittänyt aika paljon tämä pääsiäisnäytelmä.

Tommi

Niin niin. Hei tää on muuten aika makee kuva tässä. Me ollaan tosissaan täällä Tähtitaivaassa Hyrylän seurakuntakeskuksen ja tässä on tällainen maisema Israelista. Ootko muuten Miika koskaan käynyt Israelissa?

Miika

No mä en oo kyllä käynyt. Ootko sä käynyt?

Tommi

Mä oon kerran käynyt ja en tiedä onko ollut ihan just niinku tällaisessa paikassa missä tää kuvaa mutta tässä on aika tuota niin aika karun näköistä toisaalta.

Miika

On. Onneksi siellä on muutamia puita ja jotain tommosta hedelmätarhaakin vähän.

Tommi

Joo ja sitten jotain noita onko nyt vuoria vai mitä kukkuloita noi on mutta tuota niin ei siellä kuitenkaan kauhean vihreää siellä ei ole.

Miika

Ehkä jossakin joen rannalla voi olla vihreämpää.

Tommi

Kyllä. Mut hei me ollaan molemmat mukana tässä oliko se nyt Valon Vaellus.

Miika

Sillä nimellä se kulkee.

Tommi

Joo ja nythän me pystytään hyvin mainostaa myös sitä, että torstaihin asti pystyy tulla tänne katsomaan tätä vaellusta. Vaeltamaan pääsiäisen. Sen jälkeenkin niin eikö se tule myös niinku tallenteena.

Miika

Kyllä siis meidän nettisivujen kautta varmaan pystyy osallistumaan siihen.

Tommi

Eliikkä sinä hyvä kuulija niin jos et paikan päälle pääse niin etihän semmoinen kuvaan Valon Vaellus ja Tuusulan seurakunnan sivuilta niin saatat nähdä tuota Miikakin miten se vetelee fariseuksen siellä sitten täällä pitkin poikin.

Miika

Kyllä mä oon välillä Jeesus myös ja välillä fariseus.

Tommi

Hei kumpi on muuten helpompi? Kumpi on helpompi olla Jeesus vai fariseus?

Miika

No ne tuo siis ihan erilaisia tuntemuksia itselle. Mutta siis kaikkihan on helppoa, kun osaa vuorosanat. Ei siinä sitten ole mitään, mutta kyllä ne vie niinku ihan eri tavalla siihen kertomukseen, kun sitä näyttelee itse.

Tommi

Joskus vaan jotkut näyttelijät on sanonut sitä, että tuota että pahista on helpompi niinku näytellä kuin hyvistä. Että ootko sä törmännyt tässä siihen?

Miika

Niin että sen tunnistaa itsessään helpommin?

Tommi (nauraa)

En tiedä onko se sitä, mutta ajattelin vaan että siinä saattaisi olla vähän sävyeroja.

Miika

Onko sulla sitten ollut jotenkin läheisempää näytellä fariseuksia?

Tommi

No en mä tiedä. Ehkä se voi olla että oma elämä on ehkä lähempänä niinku fariseuksen elämää kuin Jeesukseen elämää. Mutta tavallaan mä mietin sitä, että että tuota kyllä se aika pieneksi vetää, kun ajattelee Jeesusta persoonana, ja että sä näyttelet häntä. Yrität tuoda jotakin hänestä, niinku välittää, niin kyllä aika hiljaiselle vetää ja pienelle paikalle laittaa.

Miika

Kyllä. Mutta sehän meidän kristittyjen tehtävä toisaalta on viedä sitä Jeesuksen sanomaa eteenpäin. Että hän antoi sen tehtävän meille: viestin viemisen homman.

Tommi

Se on ihan totta. Ehkä mä mietin sitä niinku tavallaan, että jos vertaa niinku itsensä niinku Jeesukseen, niin siitä tulee kyllä aika nopeasti alas sieltä.

Miika

Kyllä. Muakin on vähän aina kirvellyt se Raamatun kohta jossa sanotaan, että: "Olkaa siis täydellisiä niin kuin teidän Taivaallinen Isänne on täydellinen." Tuntuu ettei ihan vielä häämötä toi täydellisyys mutta sitä kohti.

Tommi

Joo ja se pyrkimys siihen.

Miika

Joo, sekin ohjaa kyllä. Mutta lähdetäänkö tätä näytelmää menee niinku askel askeleelta eteenpäin.

Niin me ollaan nyt tässä alussa ja tässä on sellaista johdantoa. Mutta oikeastaan tässä se palmusunnuntai on niin pääasia.

Tommi

Tota mikä sulle niinku, jos sä mietit palmusunnuntaita, mikä sulla on niinku se tähti juttu, se kovin juttu siinä palmusunnuntaissa?

Miika

No eka mulla tulee se semmoinen vähän humoristinen kuva siitä Jeesuksesta aasilla ratsastamassa. En mä tiedä onko se tähti juttu, mutta siinä on jotain sellaista hauskaa tavallaan, että se kuninkuus on niinku niin yllättävää ja sellaista erityistä. Mutta kyllä sitten jotenkin se vastaanottohan on semmoinen iso teema mikä siinä on, että miten Jeesusta otetaan vastaan.

Tommi

Siihen aikaan osa otti niinku Jeesuksen vastaan ja osa ei ottanut vastaan, niin mä oon tässä vähän miettinyt tässä, et jos tuodaan tähän meidän hetkeen, tähän meidän todellisuuteen, niin millä tavalla me voitaisiin niinku ottaa Jeesus vastaan ja miten se olisi ehkä hyvä näkyä? Vai pitääkö sen näkyä ylipäätään?

Miika

No toi on aika iso kysymys. Sehän on oikeastaan jokaisen kristityn jokapäiväinen kysymys, että miten ottaa jeesuksen vastaan. Ehkä ensimmäinen vastaus on se, että tosissaan jotenkin, et miettii ihan oikeasti että mitä se Jeesus sanoi, ja teki, ja opetti ja mihin hän kutsui. Ja jotenkin miten sitten vaan itse voi liittyä siihen. Mä luulen et voi liittyä monella tavalla. Mitä sä itse ajattelet?

Tommi

Niin. Jotenkin niinkun tää pääsiäisaika, just tää palmusunnuntai, se on niin tuttu juttu tietyllä tavalla. Ja sitten miettii aina, että okei meille tulee ovelle pimpottaa joku, tulee niinku virpomaan ja tälleen. Mutta sitten kun miettii oikeasti, että millä tavalla mä nyt otan Jeesuksen vastaan? Että mikä sais mut niinku silleen kun tää jengi teki, et ne heitti ne vaatteet ja katkoo oksia? Että kun välillä tuntuu että se on jotenkin vähän pliisua se oma se millä tavalla, että haluaisi ehkä ulkoistaa sen. Että mä

haluan niinku näyttää, että hei että mä oon siellä mukana, et mä haluan ottaa myös Jeesuksen vastaan niinku se jengi otti silloin.

Miika

Niin että hoosianna hoosianna!

Tommi

Niin. Et meidän on jotenkin helppo tässä näytelmässä heilutella palmun oksia ja tälleen, mut että mikä mut sais niinku siinä mun arjessa toimimaan sillä lailla? Että se ilo mikä niillä oli silloin niillä ihmisillä, niin miten se mun sisäinen ilo voisi ulkoistua?

Miika

Kyllä, kyllä. Tunnistan ton. Ja sehän on osittain myös vähän semmoinen kulttuurinenkin juttu, että Suomessa nyt ei vaan ole hirveästi totuttu niinku iloitsemaan sillä tavalla, että se se näkyy valtavasti ulospäin. Siitähän on semmoisia meemejä ja kaiken maailman vitsejä. kun Suomi valitaan maailman onnellisimmaksi maaksi ja sitten on jotain kuvia Kummellista tai jostain, tuota, jääkiekkovalmentajista, jotka murjottaa kun Suomi on voittanut just jonkun MM-kullan tai olympiakullan. Siis sitä ei vaan näytetä, että vaikka niitä tunteita olisi, niin ne jotenkin sihisee siellä sisällä. Mut kyllähän ne olisi hyvä tulla näkyväksi, koska sillä tavalla ne leviää. Sillä tavalla se sanomakin leviää. Se vaikutus ja voima ja viesti.

Tommi

Mä mietin kanssa, että kun Raamatussa sanotaan se, että "Iloitkaa aina Herrassa." Mä mietin sitä, että niinku joskus oikeasti tuntuu, että sisällä kuohuu, mutta miten sen sais ulos sieltä.

Miika

No ehkä jotenkin voi luottaa siihen, että kyllä se näkyy myös, että se mikä ihmisen sisimmässä on, niin kyllä se tavalla tai toisella se tulee myös näkyväksi. Ja ehkä ne semmoiset hiljaisemmat ja herkemvät tavat ilmaista iloa tai olla iloinen, niin kyllä ne on ihan yhtä totta kuin se, että ruvetaan kiskomaan vaatteita pois. Ei se sovi tänne Suomeen räntäsateeseen ja muutenkaan, että heitetään vaatteita tonne mutalieujuun ja jotain palmunoksia meillä ei edes ole. Mutta jotenkin ilmaistaan sitä iloa hymyillä ja sanoilla ja teoilla ja eleillä ja välittämisellä ja huolenpidolla ja rinnalla kulkemisella ja jollain sellaisella toiminnalla.

Tommi

Toi oli hyvä. Sanoit just et toiminnalla, että se tulee kuitenkin jollakin tavalla sieltä. Ehkä pitää itekin katsoa sitä toimintaa vähän uusin silmin, että huomasi sen, että siellä on pohjalla sitä iloa myös.

Miika

Mä mietin, että pitäisikö meidän siirtyä jo tässä tonne toiseen. Tämä ilo oli hyvä kaiku mikä jää tästä palmusunnuntaista, mutta mennäänkö me nyt jo tuonne kiirastorstaihin seuraavaksi?

Tommi

Mennään sinne.

Kiirastorstai

Miika

No nyt me ollaan tultu tänne yläsaliin pitkän pöydän ääreen. Tässä on hedelmiä, leipää ja viinikannu. On juhla-ateria.

Tommi

Ja sitten tässä on yks mun mielestä semmoinen mielenkiintoinen juttu, että se ei näy tässä pöydällä, missä on niinku herkkuja ja näin, mutta täällä on tämmöinen vati ja pyyheliina. Miten on Miika, pesetkö mun jalat?

Miika

No en mä nyt tässä tilanteessa välttämättä pese, mutta siis jos sille järjestetään aika ja paikka ja sä niinku koet sen tärkeäksi, niin ehkä voisinkin pestäkin.

Tommi

Elikkä tuota niin, onko tässä tilanteessa mulla niin hikiset sukat tai jalat, että sä et viitsi pestä mun jalkoja?

Miika

No nehän on aina hikiset. Sen takiahan ne pestään, että siitä lähtee se pöly ja hiki pois. Mutta tuosta tulee mieleen muuten yhdellä riparilla me tehtiin silleen, että meillä oli semmoinen vaellus missä kaikki vaelsi paljain jaloin sitten lopuksi, kun tultiin semmoiseen niinku taivaaseen tavallaan, niin me ohjaajat pestiin kaikkien jalat semmoisessa lämpimässä saippuavedessä ja sitten puhtaassa vedessä ja sitten kuivattiin.

Tommi

Aika hienolta kuulostaa. Miten muuten leiriläiset suhtautui?

Miika

Se on aika raju paikka olla siinä. Niinku istuu ja kyllähän ne sanoi sen, että se on vaikuttava kokemus. Sitten me pestiin vielä toinen toistemme jalat lopuksi, niin sekin on vaikuttava kokemus olla polvistuneena jalkojen juuressa ja pestä niitä jalkoja. Se vetää aika silleen nöyräksi, mutta vielä hämmentävämpi oli istuu itse siinä tuolissa, kun joku pesee sun jalat. Siinä on jotain tällaista tosi outoa ja tuntematonta ja herkkää. Ja vähän se on niin, että semmoiseen ei ole tottunut, niin se on yllättävää.

Tommi

Niin meillä ei ole sitä, että kun sä tuut töistä kotiin, niin sinulla ei ole palvelija ottamassa sinua vastaan ja ei pese sun jalkoja.

Miika

Ei. Mutta se, että Jeesus teki niin, niin se on kyllä hyvin huomionarvoista. Ja siihen keskitytään siinä Raamatun kertomuksessa.

Tommi

Eikö se ollut oikeasti siihen aikaan palvelijoiden tehtävä?

Miika

No näin mä oon ymmärtänyt jo lukenut jostakin kirjoista, että siellä kuljettiin jossain sandaaleissa. Jalat oli aina ihan pölyssä ja kaiken maailman hiekassa ja sitten kun tullaan syömään, niin on paljon mukavampi olo ja puhtaampaa kuin ne pestään ne jalat. Ja sittenhän ne pötkötteli semmoisessa puoli-istuvassa asennossa. Ne jalat oli vähän niinku siinä tarjottimella myöskin, että on kivempi että ne oli pesty.

Tommi

Sanoit hyvin tossa, että se on meille vähän vierasta toi, mut jos me otetaan tosta se palveleminen, niin mikä se voisi olla meidän ajassa? Millä tavalla? Et jos mä en lähde tuonne Hyrylän keskustaan nyt ja ota tuota vattia mukaan ja pesee ihmisten jalkoja, niin mikä voisi olla semmoinen tapa, millä mä vois in palvella? Aikaisemmin puhuttiin siitä, että se ilo niin ku purskahtaa, miten se saataisiin toiminnan kautta. Tässä voisi miettiä semmoista palvelemista, että onko joku oikea tapa vai miten se palveleminen voisi ulkoistettua?

Miika

No ekana mulla tulee mieleen tossa se asenne jotenkin ehkä sitä se Jeesus haluaa opettaa. Semmoista niinku nöyrää ja palveluultista asennetta. Että lopultahan se on melkein sama, että mitä se toiminta siihen liittyen on. Sehän varmaan vaihtuu juuri ihmisen elämäntilanteesta ja tapauksesta riippuen. Se että on valmis tai on semmoinen palveluultis. Tai silleen et jos huomaa, että tuosta tarvittaisiin ehkä jotain. Ne voi olla ihan pieniä asioita, että pitää kantaa joku pöytä johonkin sivuun, niin sä vaan tartut siihen. Tulet mukaan avuksi siihen, että et anna toisen raahata yksin sitä vaan menet avuksi.

Tommi

Voisiko tässä ajatella silleen, kun tuosta mieleen, että pitäisi olla jonkinlaista pelisilmää. Kun liikkuu missä liikkuu niin tavallaan vähän tarkkailla tilannetta. Toi on hyvä mitä sanoit, että tulee nopeasti ne tilanteet. Mä oon kans omassa arjessani huomannut, että monesti kun mä huomaan sen tilanteen, niin se menikin jo ohi. Elikkä pitää reagoida todella nopeasti monesti niihin tilanteisiin. Mut toi on niinku silleen, kun partiolaisilla on se ajatus, että aina valmis, niin eikö se pitäisi meillä kristityillä olla se sama. Että meillä pitäisi olla se valmius auttaa toisia ja valmius tehdä hyviä tekoja toinen toisillemme.

Miika

No sieltä kristillisestä arvopohjasta taitaa olla partiolaisille kummunnu tää tämmöinen toisten auttamisen ja palvelemisen asenne. Ja kyllähän Jeesus palvelee myös tässä ehtoollispöydässä. Hänhän tarjoilee sitä ravintoa leipää ja viiniä. Että sekin on semmoinen tosi konkreettinen teko. Jotain sellaista mitä ne opetuslapset tarvitsi silloin. Ja mä ajattelen, että mekin tarvitaan yhä edelleen sitä. Se on ollut hyvin tämmöinen kauaskatsoinen ajatus, että jotain sellaista minkä me voidaan haistaa ja maistaa ja tuntea ja jotain mikä tulee tavallaan osaksi meitä, kun me syödään ja juodaan, niin se on aika vaikuttavaa. Se on semmoinen voimakas kokemus ihmiselle. Että ei varmaan ihan sattumanvaraisesti Jeesus valinnut juuri tätä. Että tehkää näin.

Tommi

Ja kyllä se kuvastaa mun mielestä hyvin sitä, että jos se on niinku parin tuhannen vuoden takaa, että se jatkuu edelleen ja jatkuu ja jatkuu. Että siinä on joku juttu.

Miika

Kyllä ja ateria yhteys ylipäättään on semmoinen ikaikainen tapa osoittaa sitä, että ollaan sovussa toinen toistemme kanssa. Että me voidaan kokoontua yhteisen pöydän ympärille. Varmaan just sen takia osittain Jeesus halusi liittää tämän ehtoollisen siihen aterian yhteyteen. Tämä nyt on pohdintaa, mutta se että siinä on semmoinen sovinnon ajatus myöskin. Että me polvistumaan yhteiseen pöytään erilaiset ihmiset erilaisissa elämäntilanteissa; nuoret ja vanhat, miehet ja naiset, rikkaat ja köyhät. Kaikki tulee samaan pöytään ja se pöytä ja se ateria ja se Jeesus yhdistää meidät.

Tommi

Mä oon monta kertaa miettinyt, kun Raamatussa sanotaan jossain kohtaa, että jos veljelläsi on jotain sinua vastaan, niin mene sinä ja pyydän anteeksi. Niin mä ajattelin, että se kuvastaa, että kuinka mä voisin jonkun kanssa aterioida yhdessä et mulla ois hirvee riita päällä. Ajattelin, että eihän siitä tuu oikein mitään. Et on pakko sopia ne asiat ennen kun käy syömään.

Miika

Kyllä. Näinhän kirkossakin tehdään, että pyydetään yhdessä anteeksi kaikkea mitä on tullut hölmöilyä, tehtyä väärin ja sitten vasta mennään siihen pöytään. Tietysti ihmiselle itselleen ja vielä se, että hän voi ihan henkilökohtaisesti mennä tekemään sitä sovintoa. Että siihenhän se meitä ohjaa ja kutsuu.

Aika paljon me ollaan saatu tämän yhden pöydän äärellä nyt kasaan ja ajatuksia, mutta pitäisikö meidän siirtyä seuraavaksi tonne Getsemanen puutarhaan.

Tommi

Mennään sinne.

Getsemane

Tommi

Nyt me ollaan tässä Getsemanessa. Tässä on tämmöisiä onko noi niinku öljypuita vai mitä?

Miika

Mulla tulee eukalyptuspuu mieleen noista, mutta mistä minä tiedän. Nää on vähän tämmöisiä viitteellisiä kuvia.

Tommi

Mutta hyvin vanhoja puita tossa. On aika rauhoittava toisaalta tämmöinen, niinku olla tämmöisessä ei ehkä tyypillisessä suomalaisessa metsän keskellä, vaan tälleen niinku toisenlaisessa, harvakseltaan siellä täällä tämmöisiä vanhempia puita.

Miika

Tuli noista vanhoista puista mieleen, niin maailmassahan on sellaisia puita olemassa jotka on kasvanut silloin, kun Jeesus vaelteli täällä maan päällä. On niin pitkäikäisiä puita, että ne on eläneet

silloin. Se tuntuu aika hurjalta se ajatus. Tosin suurimman osan ovat ihmiset kaataneet jo puutavaraksi, selluksi.

Tommi

Miten tuota oletko sä Miika kova puunhalaaja?

Miika

Olen ajatuksellisesti. Mä en fyysisesti halua puita, mutta jotenkin mä vuosi vuodelta rakastan puita enemmän just sen takia, kun olen ehkä oppinut niistä enemmän ja niistä tiedetäänkin nykyään enemmän. Olen lukenut kaikenlaista. Miten puut viestii keskenään jollain ihme kemikaaleilla ja juurien välityksellä. Ja sitten ylipäättänsä se, miten puut voisi olla vastaus tähän ilmastonmuutokseen ja ympäristökatastrofiin. Ne imee sitä hiilidioksidia kerta kaikkiaan ilmasta ja tuottaa happea ja ei ne vaadi palkaksi vähän vettä ja aurinkoa ja siitäkään ihmiset anna. Niillä on se palvelemisen asenne jotenkin mistä aikaisemmin puhuttiin, niin tuntuu että puut osaa sen paremmin kuin ihmiset.

Tommi

Kun mä katson tätä maisemaa tässä, ja kun sä puhut tollee puista kivasti, niin mä mietin, että ei ole varmaan muuten sattumaa, että Jeesus tuli nimenomaan puutarhaan. Että se valitsi paikan mihin se tulee rukoilemaan. Että se ei sanonut, että lähdetäänpäs synagogaan rukoilemaan vaan sanoi, että lähdetään puutarhaan rukoilemaan. Mä mietin sitä, että mehän ollaan hirveän tämmöisiä rakennussidonnaisia. Että lähdetään kirkkoon rukoilemaan tai seurakuntakeskuksen tai johonkin. Harvemmin me sanotaan, että lähdetään metsään rukoilemaan. Toisaalta sitten monet suomalaiset sanoo tämän, että metsä on minun kirkkoni. Että toisaalta tässä tulee kyllä vähän sitä.

Miika

Toi on niinku ihana viesti meille kaikille, että mennään Getsemanen puutarhaan rukoilemaan eli lähdetään sinne, missä se luomakunta ja luontokin tavallaan huokailee yhdessä meidän kanssamme. Siinä on jotenkin ehkä lähempänä Jumalaa tai jotenkin se semmoisen luomisen kuiskaus on kaikkialla läsnä. Semmoinen rauhoittuminen mikä on ihan erilaista aina, kun ollaan jossain tuommoisessa luonnonympäristössä.

Tommi

Mutta sitten jos miettii sitä, mitä siellä Getsemanessa tapahtui. Jos ajattelee niitä Jeesuksen rukouksia, että anna tämän mennä mun ohi jos haluat, Jumala. Niin eikö se ollu semmoisen yksinäisen ja voisiko sanoa jopa epätoivoisen miehen rukous?

Miika

Joo. Siinä on jotenkin traagista myös se, että Jeesus oli jäänyt todella yksin siinä kohdassa, vaikka hän toivoi ja pyysi niitä opetuslapsia että valvokaa minun kanssani ja rukoilkaa yhdessä minun kanssani. Eikös ne nukahtaneet sitten ja väsähti. Hän jäi niinku totaalisen yksin. Siinä oikeastaan tunnistaa itsensä molemmilta puolilta. Tunnistaa siitä porukasta joka nukahtaa, kun ei jaksa, väsyttää, maha täynnä ja jotenkin laiskottaa tai jotenkin semmoinen fiilis. Mut sit toisaalta myös sieltä toiselta puolelta. Et varmaan jokaisella ihmisellä on joskus semmoisia kokemuksia, että jää on jäänyt ihan yksin jonkun todella raskaan asian kanssa tai vaikean asian kanssa.

Tommi

Mua itseäni tässä meidän vaelluksesta koskettaa se, kun itse tässä kohtauksessa on näytelly Jeesusta, niin just se, että minua pelottaa. Silleen ku miettii itse nyt, et semmoinen epätoivoinen tilanne ja yksinäisyys, niin siinä käy just noin että pelottaa. Ei niinku oikeastaan tiedä, että miten tästä mennään eteenpäin, mihin tämä johtaa nää jutut. Mutta se mitä jäin miettimään tossa se jeesuksen jatko, että tapahtuisi kuitenkin niinku Jumalan tahto. Mä mietin sitä, että kun kunpa itsellä olisi semmoinen tämmöisissä tilanteissa se rukous, että hei että Jumala, että vaikka mua pelottaa, mä en tiedä miten tästä mennään eteenpäin, et sun tahto kuitenkin toteutuisi ja tapahtuisi tässä tilanteessa.

Miika

Toi Jeesuksen mallihan on, no se on melkein kaikkialla aina hyvä, mutta tässäkin, että kun pelottaa, niin mitä tehdään. Silloin rukoillaan. Meidät kristityt on kutsuttu Jeesuksen seuraajiksi ja mun mielestä tässäkin voi ihan hyvin seurata Jeesusta. Eli jos on pelkoa niinku nytkin tällä hetkellä maailman tilanteessa, kaikkialla on pelkoa, niin se rukous on yksi tapa reagoida siihen pelkoon. Mulle tuli mieleen yksi toimittaja, joka kirjoitti nyt kun tämä ukrainan sota alkoi, niin hän kirjoitti jonkun semmoisen artikkelin, että nyt tekisi mieli rukoilla, mutta kun ei oikein osaa, kun ei ole ollut tapana. Jotenkin mä ajattelen, että se itsessään oli jo rukousta, että hän nyt sanoo sellaisen ääneen. Että nyt ei oikein ole mitään muuta. Et ehkä nyt voisi vaikka rukoilla, niin se on jo rukousta.

Tommi

Jos ajatellaan, palmusunnuntaina se ilo tuli tekemisen kautta ulos, sitten kiirastorstaina se palveleminen tulee kanssa ulos tekoina, niin voisiko tässäkin ajatella, että se hätä ja se mun epätoivaisuus ja yksinäisyys, sekin purkautuu rukouksena. Sekin ulkoistuu, mutta se ulkoistuu sillä tavalla, että mä olen, mä luotan. Että se ulkoistaminen on vähän erilaista. Se kohdistuu suoraan Jumalaan, kun aikaisemmin se kohdistui lähimmäisiin.

Miika

Tää avaa semmoisen suoran ulottuvuuden ylöspäin, kun näissä aikaisemmissa kohtauksissa ollaan just oltu enemmän tässä vaakasuoralla linjalla eli katsottu siihen lähimmäiseen. Ne molemmathan kulkee yhdessä tai niiden pitäisi kulkea yhdessä. Se viestiliikenne on niinku molempiin suuntiin koko ajan.

Tommi

Nyt kun mä jäin miettimään sitä, niin eikö se ole aika tärkeää, että me koettaisiin tämmöisiä Getsemanekohtauksia omassa elämässä. Että meillä tulisi semmoisia tilanteita, että ne tilanteet laittaisi meidät laittamaan kättä risti ja huutamaan Jumalan puoleen. Välillä tuntuu ainakin jos mä mietin itseäni niin mä toivon, että mulla olisi mahdollisimman hyvä ja helppo elämä ja näin. Mutta mä jäin miettimään tuossa, että se voisikin olla hyvä, että se ei olisikaan aina näin.

Miika

Kyllä semmoiset hetket ja tilanteet jää ihan varmasti mieleen ja ne vaikuttaa. Ne voi muuttaa elämän suuntaakin joskus tällaiset Getsemane-kokemukset ja rukoukset. Ne voi ohjata, avata tietä johonkin uuteen sen pimeyden keskelle. Tämän rukouksen lisäksi siinä on opetuslasten hämmennystä siinä tilanteessa aika paljon ja sellaista heidänkin epätoivoaan. Pietari tarttuu jopa miekkaan. Hän yrittää sillä miekalla hosua sitä epätoivoa kauemmas. Mutta siinäkin Jeesuksen vastaus on aika pysäyttävä, että Pietari laita miekkasi pois. Tämän kaiken täytyy tapahtua, että jumalan suunnitelma toteutuisi. Siinä liitytään taas johonkin suurempaan, Jumalan suunnitelman toteutumiseen.

Tommi

Miten tuota jatketaanko matkaa?

Miika

Mennään. Tuolla hämöttää jo maaherra Pilatuksen palatsi. Mennään sinne.

Tommi

Mennään sinne.

Maaherran palatsi

Miika

No nyt ollaan tämän maaherra Pilatuksen palatsin pihalla. Tässä on tällaisia vallan elementtejä: isoja pylväitä ja jotain purppuran värisiä kankaita ja tällainen parveke rakennettu ja jotenkin juhlallinen ovi tuolla. Et selkeästi näkee, että nyt ollaan tultu johonkin, missä on valtaa. Valta päättää asioita.

Tommi

Jotakin tuntuu vähän vieraalta, jos miettii sitä omaa arkista elämää. Ajattelin, että hetkinen, nyt kun tässä katsoo tänne vähän ylöspäin, me ei kauhean korkealla olla, mutta jotenkin tulee semmoinen, kun tuntuu että kutistuu pieneksi tässä.

Miika

Ehkä se on ollut tarkoituskin. Sehän on semmoisen pömpöösien arkkitehtuurin idea, että ihminen tulee pieneksi ja se mitä se rakennus edustaa niin se tulee suureksi.

Tommi

Niin, kyllä.

Miika

En tiedä mitä se tekee ihmiselle, jos hän asuu tällaisessa palatsissa. Aika moni on ehkä vähän kajahtanut jossain kohtaa, jos isoissa saleissa ja palatsin palatsissa on koti.

Tommi

Nyt mä teen Miika semmoisen jutun, että mä kiipeen tänne ylös, koska mä en tuossa näytelmässä pääse käymään täällä, niin mä tulinkin tänne. Vaikka mä en ole kauhean paljon sinua korkeammalla, mutta siinä tulee semmoinen fiilis.

Miika

Niin että sä oot kuitenkin ylempänä.

Tommi

Nimenomaan. Kyllä tässä on varmaan tarkasti mietitty näitä juttuja. Tässä meidän vaelluksessa Pilatus teki aika ratkaisevan jutun tässä. Se on varmaan yksi maailmanhistorian tärkein käsien pesu.

Miika

Joo hän haluaa tavallaan sillä tavalla osoittaa, että hän ei nyt halua olla tekemisissä tämän asian kanssa.

Tommi

Mitä luulet tuota niin tuliko Pilatuksen kädet puhtaaksi?

Miika

Sitähän hän yrittää, mutta ei mun mielestä. Tässä näytelmää kun ollaan harjoiteltu, niin oon miettinyt sitä, että eihän sitä vastuutaan voi kuitenkaan paeta sillä tavalla. Hän sen päätöksen lopulta tekee mitä jeesukselle tehdään. Ne juutalaiset ei voinut tehdä sitä päätöstä. Hänen piti tehdä se päätös ja vaikka hän ei olisi halunnut tehdä sitä päätöstä niin hän teki sen päätöksen ja Jeesukselle kävi niinku kävi. Eli joutuu hän kantaa sen vastuunsa ainakin historian silmissä, että hänen sanansa perusteella Jeesus vietiin ristille.

Tommi

Sitten kun miettii sitä, että vaikka hänellä on valta, siitä tulee semmoinen tilanne, että ei uskallakaan ottaa sitä valtaa käyttöön. Et sitten vähän keikkuu siinä, että mitäs tässä nyt toimitaan ja tehdään. Mä jäin miettimään, että jollakin tavalla tunnistaa (itsensä) siinä. Itsekin on semmoisia tilanteita, että ei haluaisi sanoa juu tai ei. Tai on vähän semmoista. niinku mä en tiedä. Onko sulla koskaan tullut semmoisia tilanteita?

Miika

Totta kai. Semmoinen oman kannan muodostus on tosi vaikeata joskus ja se vaatii sellaista pitkää harkintaa ja asioista oikeasti perillä olemista. Siitähän tässäkin kuulustelussa oli kysymys, että yritettiin jotenkin selvittää, että mitä tämä nyt on tehnyt tämä jeesus ja mitä hänelle pitäisi tehdä. Kyllä se on oikeasti vaikeata sanoa voimakkaasti jotakin, ellei sitten ole ehtinyt jo kunnolla harkita ja sitten on se varma pohja, jolla seisoo jota pystyy puolustamaan.

Tommi

Mä jäin miettimään myös sitä, että voisko joskus olla semmoisia tilanteita, että missä olisi hyvä niinku sanoa selkeästi, et hei: nyt asia on näin ja nyt me toimitaan näin. Että ajattelee siten. Koska tässä huomasin kanssa, että tämä Pilatuksen toiminta aiheutti sen, että toiset oli varmaan: "jee hyvä juttu" ja sitten taas toiset oli että: "tosi huono juttu". Että tavallaan välittämättä siitä, niin voisi olla joskus, vai mitä sä ajattelet, voisiko joskus olla semmoisia tilanteita, että olisi hyvä että: "Hei, mä olen suorasekäinen. Mä sanon niinku asiat näin. En käännä selkää, en väistelee vastuuta vaan. Mä seison suorassa ja olen tämän asian takana."

Miika

Pilatus oli vähän niinku semmoinen pomo tai johtaja tai esimies tai jotain tällaista, että hänellä oli sitä valtaa oikeasti. Ja siihen valtaan kuuluu myös se, että joskus pitää sanoa asiaa, vaikka joku ei tykkää siitä, niin täytyy sanoa, että nyt tehdään näin ja peruste on tämä. Nythän se Pilatus jotenkin vähän yritti luistella siitä tilanteesta. Sitäkin mä mietin, että joutuko hän joskus selittelemään sitä jälkikäteen. Hän jäi kuitenkin siksi henkilöksi, joka tuomitsi Jeesuksen ristille, vaikka yritti pestä kätensä. Tai pesi kätensä, mutta ei tullut puhdasta. Siitä tulee (mieleen) joku Shakespearen näytelmä, Macbeth taitaa olla, missä yksi henkilö pesee käsiä ja ne ei millään puhdistu. Hänestä tuntuu, että siinä on verta niissä käsissä vaikka peset ja peset ja hankaat ja hankaat niin se veri ei lähde koskaan pois. Aika jotenkin traagista.

Tommi

Kyllä mä, kun itse olen nyt ollut tässä vaelluksella mukana, niin oon tuosta vierestä seurannu, niin kyllä se on tosi vaikuttava kohta toi. Ja mä rupean miettimään just siinä sitä, että onko omassa elämässä jotain semmoisia kohtia, missä haluaisi kääntää selän, ettei halukaan katsoa ja eikä halukaan ottaa kantaa. Siinä mielessä, mitä muissakin näissä kohtauksissa ollaan menty, niin kyllä tämä ainakin mut laittaa semmoiseen pohdinnan paikalle, että joutuu funtsimaan. Mä en voi hirveän korkealta osoitella Pilatusta ja sanoa, että: "No niin se teki tolleen noin." Kun saattaa olla että itsellä on semmoisia samantyyliä tilanteita, missä on vähän luistellu vastuusta ja pessy käsiä.

Miika

Eihän ihminen halua semmoisissa vaikeissa, hankalissa tilanteissa olla ja niitä kohdata. Ne on ikäviä. Niistä haluaa päästä pois niinku varmaan Pilatuskin halusi päästä pois. Kyllä hän ymmärsi, että nyt tää on vaikea, hankala juttu. Mutta toisaalta jotenkin tämän näytelmän ja tämän kertomuksen, evankeliumien, tarkoitushan on myös aina antaa peili meille ja kutsua meitä pohtimaan omaa elämäämme. Ehkä juuri tässä näytelmän keinoin pääsee niihin eri rooleihin. Pääsee miettimään, että miltä tuntuisi olla siellä missä sä nyt olet siellä Pilatuksen parvekkeella. Tai miltä tuntuisi olla fariseus, joka huutaa täällä ja jotenkin innostaa niitä muitakin huutamaan, että: "Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!" Sitten miltä tuntuu olla Jeesuksen opetuslapsi tuolla. Se on tämän näytelmän ja taiteen tehokeino tässä vielä, että se tuo evankeliumin kertomuksen todella silmille ja korville ja koko kropalle.

Tommi

Mulla tulee tosta mieleen just tää bibliodraama. Mennään jonkun tarinan henkilöiden kautta siihen tarinaan ja eletään niitä tunteita ja niitä. Mä ajattelin, että eikö toi olis itse asiassa aika hyvä ihan niinku siinä meidän elämässä, arkisessa elämässäkin, niin olisi tämmöisiä, että pääsisi erilaille. Miltä tuntuu, kun musta tulee vaikka isä tai miltä tuntuu joku muu juttu, niin voisikin tämmöisen kautta päästä vähän kokeilemaan ja harjoittelemaan, että minkälaisia tunteita nämä elämän mullistukset aiheuttaa.

Miika

Ai että tämä olisi hyvä. Tulee heti perhe-elämän kaikkia tilanteita mieleen, että vaihdettaisiin rooleja kaikki. Joku haluaa pelata koko ajan tietokoneella ja joku tulee siihen viereen, että ruutu aika loppui, niin jotenkin vaihtaa sitä asetelmaa ja miettii niitä tunteita ja keksii niitä perusteluja toisesta näkökulmasta. Tai toinen ei ole siivonnut keittiötä, vaika pitäs siivota tai vienyt roskeen ja sitten selitetään että miten tässä näin pääsi käymään. Tämä olisi aika herkullinen tuota parisuhdeterapia muoto tämmöinen tai perheterapian muoto.

Tommi

Nimenomaan kun sanoit, vaikka et siinä ois lapset ja kaikki niinku tälleen et siinä pääsisi kaikkiin niihin niinku tälleen. Eiköhän meidän pidä ruveta kehittämään Miika tuollaista. Päräytetään joku uusi juttu sitten.

Miika

Tuusulan seurakunnan koulutyön perheterapia. Tervetuloa. No joo, siirrytäänkö Golgatalle?

Golgata

Miika

Nyt ollaan saavuttu Golgatan kukkulalle. Tämä on aika karu paikka. Tää on vähäeleinen ja jotenkin tää on tässä näytelmässä aika semmoinen vähäeleinen mutta voimakas tilanne.

Tommi

Tää on ehkä semmoinen niin kuin, huomaa itsekin, kun olen tässä oppaana ja sä näyttelet tässä, niin tää on ehkä semmoinen koskettavin paikka. Mä huomaan, että monesti liikuttuu itse myös.

Miika

Tässä tekee mieli hidastaa tahtia. Tässä mennään eteenpäin todella rauhallisin askelin.

Tommi

Kun miettii, niin kun meillä on tässä rekvisiittana tämmöiselle pöydälle laitettu ihan tämmöinen pelkistetty risti, aika suht iso risti, niin sitten se heijastuu vielä tonne, meillä on semmoinen taustamaisema, niin se heijastuu se risti sinne. Ihan tämmöisillä pienillä jutuilla se pysäyttää ja musta tuntuu, että nyt me ollaan ytimessä.

Miika

Sittenhän siinä on kynttilä, joka sytytetään aluksi ja sitten se puhalletaan sammuksiin. Mä pysähdyin joka kerta siihen. Mä oon siinä roolissa, joka puhaltaa sen sammuksiin. Ja se liekki sammuu ja siitä sitä savua nousee ja mä oon ihan siinä lähellä. Se jotenkin pysäyttää kyllä ja hiljentää. Siitä ei tee mieli vähän aikaa liikkua mihinkään. Jää vaan katsoo sitä savua kun se kohoilee ja leijailee.

Tommi

Musta tuntuu, että risti on hyvä, niinku tavallaan meille kristityille aika jokapäiväinen juttu. Se roikkuu monella kaulassa ja me törmätään kirkkojen katolla ja seinissä eri puolilla siihen. Mut mä mietin sitä, että kuitenkin se mitä se edustaa, niin sehän ei edusta meille pohjimmiltaan semmoista arkipäiväisyyttä. Jos unohdetaan se, että sitä arjessa näkyy paljon, mut se, että mitä se edustaa, mistä se kertoo. Se kertoo kärsimyksestä. Se kertoo kuolemasta. Jos mä mietin omaa arkea, niin kärsimys ja kuolema on aika kaukainen juttu kuitenkin siitä omasta arjesta

Miika

Joo, kyllä, juuri näin. Mä mietin sitä, että miten ihmiset on silloin Jeesuksen aikana, kun ne on nähnyt ristin, niin sehän on ollut kauhistuttava näky. Sehän on ollut kidutuspaalu, semmoinen julmin tapa, jolla ihmisiä on saatu hengiltä. Siinä on ollut se pelotevaikutus, että aina jos sä näet jossain risti, niin se on niinku kauhistuttavaa. Miten se muutos on sitten tapahtunut, kun sitten Jeesuksen myötä ja pääsiäisen jälkeen siitä rististä onkin tullut semmoinen voiton merkki. Se on tavallaan kääntynyt siitä synkstä ja pelottavasta semmoiseksi toivoa antavaksi ja luottamusta herättäväksi merkiksi. Se on aika dramaattinen muutos ristillä. Että yhdellä tämmöisellä symbolilla on tapahtunut jotain niin voimakasta.

Tommi

Kyllä sitä jos miettii niinku symbolina just tolleen. Se herättää myös paljon tunteita. Mä monesti kerhossa tai jossain leirillä kysyn lapsilta, mä laitan ristin ja kysyn, että mitä teillä tulee mieleen, niin kyllä se on se Jeesus ja Jumala ja että Jeesus kuoli ristillä ja tälleen. Sillä on hirveän voimakas se viesti ihan tyhjällä ristillä.

Miika

Se julistaa ihan vaan pelkällä olemassaolollaan koko Jeesuksen elämää, kuolemaa ja ylösnousemusta. Siitä aina välillä kiistellään, että missä se risti saa näkyä ylipäätänsä ja pitääkö se peittää jossakin. On kaikenlaisia kiistoja ollut maailmalla ja varmaan Suomessakin, että saako risti näkyä tai olla jossakin tilassa.

Tommi

Siinä mä oon monesti monta kertaa miettinyt, että jos ristissä ei olisi sitä voimaa, jos risti ei symboloisi mihin me ollaan totuttu, Jeesusta ja Jeesuksen ristinkuolema, niin siinä on niin valtava voima, että se nostaa sen. Koska asia, mikä on hällä väliä tai tämmöinen, ei ihmiset jaksu kinastella semmoisesta. Mut et sit mä mietin tätä just, että kun me ollaan vaellettu täällä näin, niin jos miettii ne vastakohtat. Jos me ajatellaan palmusunnuntai missä oli se ilo, niin kuin ulkoistu sillä, että jengi heitti vaatteita siihen ja oksia ja huusi hoosianna. Nyt me ollaan Golgatalla, missä kärsimys ja kipu ja se kaikki pahuus ja tällanen, niin se ulkoistuu sitten ristillä. Se vastakohta on valtava.

Miika

Sehän tämän koko Valon vaelluksen ja tämän Ristin tien vaelluksen voima onkin. Tässä käydään todella ääripäissä ja todella voimakkaita kokemuksia. Ihan semmoisia myös ihmisen elämän ydinkokemuksia. Tässä me ollaan kuoleman kanssa tekemisissä. Kuolema on kyllä jotain sellaista, mikä varmasti pysäyttää tavalla tai toisella jokaisen ihmisen jossain kohtaa miettimään sitä ja pohtimaan omaa kuolevaisuutta. Sillä tavalla liitytään tähän ristiin siinäkin omassa kuolevaisuudessamme.

Tommi

Toisaalta jos miettii, niin mistä sanoitkin, että sen merkitys on muuttunut, niin se on myös aika ristiriitainen symboli. Se herättää niin paljon, että toisaalta se kipu ja kärsimys, kuolema, mutta sitten taas se toivo. Että ei sitä turhaan sanota, että se on, niinku mainitsitkin, kristityille tämmöinen voiton merkki. Et mä otan nyt konkreettisesti ristin käteni ja tartuin tähän, mut et tämä on meille semmoinen toivo, mihin mä voin tarttua, mistä voin pitää loppuun asti kiinni.

Miika

Tässä merkissä olet voittava. Minä iloitsen toisaalta siitä, että kristinuskossa on tää tämmöinen kärsimyksen ja kuoleman syvä ulottuvuus myös mukana. Että jos tämä olisi pelkkää palmun oksien heiluttelua ja pelkkää iloa, niin sitten unohtuisi puolet elämästä. Kyllä puolet elämästä on sitä kärsimystä ja kipua ja tuskaa ja vaivaa ja kuolemaa. Se on hyvä muistaa ja sehän on kristinuskon ihan ytimessä. Se tekee siitä jollain syvällisellä tavalla totta.

Tommi

Toi oli kyl niin vakuuttavasti sanottu, että ei tuohon ole paljon lisättävää. Sitä mä ehkä lisäisin, että siirrytäänkö tästä tonne tyhjälle haudalle.

Tyhjä hauta

Tommi

Nyt me ollaan tultu tyhjälle haudalle ja tässä on tämmöinen haudan oviaukko ja sitten sen vieressä on pyöreä kivi, mikä sitten aina viritellään tähän suuaukon eteen. Meillä tietysti Suomessa on pikkasen erilaiset nää haudat. Tämä on meille vähän vieraampi juttu. Mun pakko kertoa tähän. Mä tossa vähän aikaa sitten kävin hautausmaalla kävelemässä. Se on muuten aika rauhoittava paikka. Kannattaa kävellä siellä, jos ei ole muuta tekemistä ja haluaa vähän rauhoittua. Siellä oli kaivettu uusi hauta. Sinne ei tietenkään ole vielä haudattu ketään, mutta mä menin katsomaan ihan huvikseen sitä, että miltä tyhjä hauta näyttää. Ja onhan se aika karun näköinen paikka, kun siinä on se, mitä siinä on, se puolitoista metriä vai kaksi metriä alaspäin. Ei se kauhean tilava ole tietenkään. Mä mietin, että siinä oli tyhjä hauta. Kun me ollaan tässä meidän vaelluksessa, niin me taas hämmästellään tyhjän haudan luona. Niin jotenkin miettii aina sitä, että ei hautausmaalla hautojen pidä olla tyhjiä. Se hauta aina odottaa jotakin, että hauta on vähän semmoinen paikka, että tulkaa tänne. Tää on varattu jollekin.

Miika

Niitä ei kaiveta varastoon auki sinne, vaan aina sitten, kun tiedetään nyt on tulossa hautajaiset. Ja tietysti ne paikat on Suomessa aika tarkkaan määritelty, että mihin se hauta kaivetaan. Mut tää tyhjä hauta, mitä sä katselit, siis tyhjä hauta sitä varten, että se odotti, mutta tämä Jeesuksen tyhjä hauta on vähän eri tavalla, että se oli niinku yllätys. Semmoinen hämmästys. Se oli täynnä, mutta sitten se olikin tyhjä. Jeesus oli siellä. Sitten ei ollutkaan. Se hämmennys on valtava, kun tähän haudalle tullaan. Sitä sanoitetaan monilla tavoilla, että kivi on vieritetty pois ja mitä sä olet nähnyt täällä ja mitä täällä on tapahtunut. Paljon kysymyksiä ja vastauksia, jotka hämmentää ja lopulta luo sitten semmoista iloa ja toivoa ja luottamusta. Mutta se lähtee niinku hirmu varovasti, että eihän ihminen voi kovin nopeasti sieltä semmoisesta kuoleman surusta kääntyä yhtäkkiä johonkin ylösnousemuksen iloon. Että siinä on jonkunnäköinen psykologinen matka, jota tässä haudalla käydään kyllä aika nopeassa tahdissa, mutta kuitenkin askel askeleelta.

Tommi

On se semmoinen, voisiko sanoa kuitenkin, että jos Golgatalla oltiin siinä ytimessä, niin eiks tämäkin ole aika ytimessä. Eikö tämäkin ole aika merkityksellinen juttu, että kun sinä sanoit, että hauta oli tyhjä. Et jos se olisikin tullut se, että hei Jeesushan onkin täällä haudassa, että ei se hauta olekaan tyhjä, niin se olisikin pikkasen erilainen tilanne. Me oltiin vähän ihmeissään, että hetkinen, että miten tämä homma nyt oikein meneekään. Eikö se ole meidän uskonkin kannalta ja uskon näkemyksessä niin hyvin keskeinen ja merkityksellinen asia että hauta on tyhjä.

Miika

Se tyhjä hautahan julistaa sitä, että Jeesus ei jäänyt sinne hautaan vaan kuolema on voitettu. Se on tyhjän haudan viesti. Sitähän tässä sitten alleviivataan vielä sanomalla, että tämä on pääsiäisen salaisuus. Siinä on se yllätys, siinä on se ihme, siinä on se tyhjä hauta, siinä on käärinliinat. Silti siinä on vielä semmoista hämmennystä ja ihmettelyä mikä jatkuu vielä eteenkin päin. Mut se ihme on siinä tyhjässä haudassa.

Tommi

Toi on mitä sanoit, että tämä on pääsiäisen salaisuus, niin sehän toistuu aika monessa kohtauksessa tämän vaelluksen aikana. Musta se on hauska sana se salaisuus. Me tiedetään jotakin, ja me saatetaan täällä pääkopassa jotain ymmärtää, tai sitten ei ymmärretä, mutta se voidaan sydämessä uskoa tai hyväksyä. Vaikka järki taistelisi vastaan, koska kyllähän se tosiasia on, että jos sanotaan, että hei että kaveri kuoli, mutta ei se olekaan täällä enää, niin kyllähän jos mä rupean järjelle miettimään tuntuu aika oudolta.

Miika

Järki aivan hämmästyttävää kohtaa. Mut toi salaisuus on tosiaan hieno sana. Sehän toistuu tässä monessa kohdassa just että se liittyy moneen asiaan tässä hiljaisen viikon ristin tien kertomuksessa. Monessa kohdassa on sellaista salaisuutta. Vaikka meille näytetään jotain ja sanotaan jotain ja avataan jotain, niin silti aina siinä on se semmoinen mysteeri ja salaisuusluonne, joka nyt ehkä kaikkein suurimpana on sitten tässä tyhjällä haudalla. Sitä ei oikein mihinkään toisen asteen yhtälön ratkaisukaavaan voi kirjoittaa tätä, että mitä tässä tyhjällä haudalla tapahtui, vaan siitä jää aina osa sinne uskon verhon taakse.

Tommi

Mä jäin tosta miettiä sitä vielä, että kun sanoit tuon uskon tuossa, niin onko se usko vähän niinku, että siinä on jotain semmoista salaista, jotain semmoista mitä ei pysty jos ihan niinku, et no kerro mitä se usko on. Niin mä voin tietysti kertoa niinku et näin ja näin ja näin, mutta siihen jää kuitenkin jotain. Se on musta jotenkin kiehtova ajatus, että kukaan ei saanut kaikkea tietoa. Kellään ei ole sitä kaikkea siitä uskosta. Musta se on jotain semmoista niin kuin kiehtovaa siinä, että uskon, niinku puhutaan lapsen uskosta ja tälleen, niin se on se, mikä riittää. Mutta siinä uskossakin on jotain semmoista salaisuutta, että se on vaikea täysin niinku avata kaikki, mutta silti se on kaikkien saatavilla. Se on kaikkien lähellä meitä ja jokainen voi uskoa.

Miika

Tuosta mitä puhuit tuli mieleen se Heprealaiskirjeen kohta, että: "Usko on sen todellisuutta mitä toivotaan, sen näkemistä mitä ei nähdä." Eli ehkä se loppuosa vielä niinku, et sen näkemistä mitä ei nähdä, niin se sehän on tämmöistä mystiikan kieltä ja sellaista kieltä, joka kertoo meille jostain semmoisesta todellisuudesta mistä ei oikein voi puhua. Sekin on outo asia, että kerrotaan sellaisesta mistä ei voida puhua. Niinku täällä tyhjällä haudalla kaikki mitä tässä. Tämä ylittää ihmisen käsityskyvyn, arkitodellisuuden ja vastaanottokyvyn ja silti siitä puhutaan, sitä julistetaan siihen kutsutaan liittymään, sitä kutsutaan viemään eteenpäin. Se on jotenkin suurta ja ihmeellistä. Tämä on pääsiäisen salaisuus.

Betania

Miika

No nyt me ollaan tultu tähän Betaniaan. Vuoren rinteelle oli kokoontunut Jeesuksen ystäviä ja oppilaita. Nyt ollaan tavallaan kierretty tää koko polku läpi. Tässä tavallaan sitten jää jäljelle se, että meitä kutsutaan ja työnnetään johonkin.

Tommi

Tää oli semmoinen, onko tämä nyt se grande finale?

Miika

Tämä on se. Tässä jotenkin yritetään sanottaa sitä, että mitä tämä kaikki, mitä me ollaan kuljettu tässä läpi, niin mitä se merkitsee meille. Mitä se merkitsee sinulle ja mitä minulle? Mihin se meitä kutsuu?

Tommi

Itse asiassa ne Jeesuksen sanat tässä, se kaste- ja lähetyskäsky mikä annettu: menkää ja tehkää. Kyllä mä näen, että se on vähän semmoinen kaksijakoinen. Toisaalta me ollaan Jeesuksen seuraajia. Se laittaa meidät aika pienelle paikalle, mut sit se antaa meille aika ison mandaatin. Vaikka me ollaan itsessämme vähän niinku tällaiset: onko musta mihinkään, en mä nyt pysty mitään tekemään. Mut sit toisaalta taskussa on se Jeesuksen mandaatti, että hei menkää.

Miika

Ja tehkää. Jeesus ei onneksi sanonut, että menkää ja olkaa tekemättä mitään, koska silloin taas olis vähän semmoinen väsynyt tämä kristinusko. Että kristinuskoon liittyy myös se, että menkää ja tehkää. Mitä sun mielestä tekeminen sitten on, että mitä mihin meitä kutsutaan? Mitä meitä kutsutaan tekemään?

Tommi

Tässä vaelluksessa niin eikö se jatkunut sitten, et kertokaa minusta kaikkialla maailmassa. Siinä on varmaan tää, kerrotaan ja opetetaan Jeesuksesta, viedään evankeliumia. Pakko tähän sanoa yksi juttu. Kerran luin semmoisen haastattelun, jossa yhtä suomalaiset muusikkoja haastateltiin ja se sanoo semmoisen ajatuksen, että tämä kristitty muusikko, että joskus hän on jopa käyttänyt siihen sanoja. Tässä kun puhuttiin siitä, että me voidaan tehdä asioita toisille, niin me voidaan tekemällä viedä, et sit sieltä avautuu niitä, että sitten mä pystyn myös kertomaan. Musta se on hauska se ajatus siitä, että se ei ole aina vaan, että mä menen tuonne Hyrylän torille niin kovaa huutamaan, että usko Jeesukseen, vaan että keinoja on monenlaisia.

Miika

Siitähän me lähdettiin jotenkin tossa alussa ihan ekalla rastilla liikkeelle siitä, että miten me otetaan Jeesusta vastaan. Ja tämä linkittyy jotenkin siihen, että se Jeesuksen vastaanottaminen voi olla just sitä liikkeelle lähtemistä ja palvelemista sanoilla ja teoilla. Sitä Jeesuksesta kertomista, mutta myös niinku sitä lähimmäisenrakkauten tekoja. Rinnalla kulkemista ja välittämistä ja kantamista ja lohduttamisesta.

Tommi

Siinä oli aika hyvin tiivistetty se, että mihin se pääsiäisen matka, Hiljainen viikko ja ylösnousemus, mihin se kutsuu. Se vähän niinku lykkää meitä et hei, menkääs nyt tuota matkoihin, että älkää jääkö tähän näin. Että nyt, hus, hus, menkää siitä. Että lähdetään liikkeelle. Mennään sinne missä ihmiset on. Eletään siellä ihmisten keskellä ja autetaan heitä. Osoitetaan sitä lähimmäisen rakkautta arjessa ja ehkä käytetään joskus jopa sanojakin.

Miika

Juuri näin. Tämän koko suuren kertomuksen on tarkoitus vahvistaa ja rohkaista meitä, auttaa meitä eteenpäin, antaa meille rohkeutta tehdä niitä tekoja ja sanoa niitä sanoja. Eihän se aina ole helppoa varsinkin, jos yrität omasta itsestäsi löytää niitä sanoja tai löytää sitä rohkeutta. Mutta tässäkin

Jeesuksen ne ihan viimeiset repliikit liittyy siihen, että hän lähettää meille Pyhän Hengen, joka vahvistaa ja puolustaa ja rohkaisee. Että hänen voimassaan me saadaan kulkea.

Tommi

Se on itse asiassa aika lohdullista. Eikä siihen voi oikeastaan muuta sanoa, kun yleensä sanotaan joskus tälleen, että aamen, näin on.

Miika

Aamen. Kristus nousi kuolleista. Totisesti nousi. Aamen.

Tommi

Totisesti nousi. Aamen.